

Zoran Pevec**Pod stolpi****Večnost**

Ob popoldnevih, ko se je izumrlo morje razgrela in so vinike na dvorišču obmirovale, se je skelet malega mesta v daljavi zaprl vase, nihče ni stopil skozi njegova mnogotera vrata, le domišljija je lahko v napol zastrti svetlobi izrisala obrise gospoda v njegovi sobi pri branju: s prsti je ubiral izbočene hieroglife v prastari knjigi, kakor bi igral na harfo. Z neznansko občutljivostjo je z dotiki poslušal pesmi davnih časov, ko se je šumeče valovanje odbijalo od bregov in so njegovi predniki pripovedovali zgodbe, svojim otrokom, o večnosti... Počasi se je v sobo spuščala noč in zalila stebre starodavnih epov.

Onstran

Nekdo je brez prestanka trkal na vrata, toda minevala so stoletja tišine, brez kakršnegakoli odziva. Onstran je bila nespoznavna. Cela množica znanstvenikov je pisala učene ekspertize, šarlatani so si izmišljali nekakšne magične izreke v stilu – Sezam, odpri se, postarani vsevedi so pripovedovali zgodbe o tem, kako je bojda v davni preteklosti nekemu uspelo videti zlate ptice in medene oblake skozi odstrto odprtino. Večina je nejeverno zmigovala z rameni, vrata pa ostajajo trdno zaprta vse do danes.

Nič novega

(prost dan)

Nekdo je vključil gramofon, iz zvočnika se je zaslišala pogrebna koračnica. Iz hiš so ljudje v kratkih sprevedih prinašali zaboje. Po ulici, obsijani s soncem, so se zvrstile jokajoče babice, matere, sestre pa bratje in strici, očetje. Vsi so se napotili proti pokopališču, kjer so čakale sveže izkopane jame z novimi nagrobniki. Župan je imel kratek, žalosten govor. Potem so krste spustili v zemljo. Po pokrovih je zabobnela prst. Glasba je počasi utihnila in vsi so imeli prost dan.

Spokojna tišina

Zrak je dišal sveže in čisto. Skorajda spokojna tišina je dajala vtis nepremičnosti. Ljudje v pričakovanju niso trenili z očmi ne pogoltnili sline. Celoten prostor je šuštel od podob minulih stoletij. V mraku daljav so se porajale najneverjetnejše slutnje. Napetost je silila v vrhunec, nekdo je pogledal vstran kot ponavadi, pred radovednimi obrazi se je pričela odvijati zgodba, ki so jo že od zdavnaj poznali. Iz množice se je izvil dih in mnogi so se od presenečenja nagnili naprej. Neki ženski se je ovila kača okoli vratu.

Pričakovanje

Verjamem v stvari, ki so se zgodile, in tu na Zemlji je vse polno dokazov za to. So hiše in ulice, so knjige – in to niso le predstave, in veliki spomeniki, in ure, in... Kamor gledam,

vidim reči, ki so živele svojo rabo.
 Stoletja in stoletja so se jih dotikale
 roke in jih uporabljale. Vprašajte me
 torej, če obstajajo od nekdanj, in odgovoril
 vam bom z dá. Vse je že tu.
 Vse gore, ki so imele svoja imena.
 Praznovanje se je sicer nekako
 razvodenilo, nihče se ne zgane, le
 senca nad pričakovanjem se je podvojila.

Pod stolpi

Moški so si v svojih očeh in svojih glavah
 napolnili ulice z življenjem: Ljudje so se
 kot modrikasti plinski plamenčki premikali
 po tlakovanih avenijah, od vsepovsod so
 prihajali drobni šumi in glasovi, po
 rdečesivih peščinah so tekale čudne
 živali. Vsako okno so naselili
 s Človekom, ki se je sklanjal daleč ven
 in mahal komu ali nečemu živemu
 v globini ulice pod stolpi, ki jih je
 srebrnila svetloba lune. Uho si je
 pričaralo godbo in vsi so šepetali,
 kajti bilo je, kot bi vstopili v ogromno
 odprto knjižnico ali mavzolej.

Preseljevanja

Po cesti, razbeljeni od sončnega
 poldneva, se je selila povodenj
 narodov kot počasna poletna
 reka, tiho šumeča in neustavljiva.
 Konji so peketal in štrcali prah
 izpod kopit, vozovi so se noro
 pozibavali na polomljenih vzmeteh.
 Tuje sinje dežele so vabile
 s svojimi imeni. Razžarjeni
 upi so požmrkovali v pričakovanju,
 mnogotera srca so vznemirjeno
 trepetala. Slepeča bleščava dneva
 si je dajala duška in nesluteni prividi
 so postavljali obeliske prihodnosti.

PROZA

Novica Novakovič**Šest pesmi**

Mehanični velikani gradijo knjižnice
in razcefrani pajki so vpeti v prostor,
ki se opija s pomarančim sokom.
Zato tudi nizko cenjeno občinstvo
premišljuje o lahkoverni nategnjenosti,
saj sprememba okolice v srebrn cirkus
pomeni vrnitev na začetek abecede.
Kot rdečelaska pod kokosovo palmo.

* * *

Zakaj se bog vsak dan sprašuje,
kako bi ustvaril kup gnoja
iz toplih, mladih ženskih teles?
Veliko laže je enostavno odmeketati
skozi nabrušen zasilni izhod
in pristati na ponvi v vročem olju,
saj je nemogoče zapolniti praznino
in preveč cedevite sigurno škodi.

* * *

Zbiranje pisanih kamenčkov ob kanalih
preseneča samo analne retentivneže,
ki se stapljajo s sončnimi pegami
in opevajo prijetno dišeče greznice.
Nabrušeni bahači pa se obilno spotijo,
ko se lokomotiva ustavi na pol poti,
saj rdeče baretke ne izbirajo sredstev,
kadar kosmati valj zgrmi po plesišču.

* * *

vidim reči, ki se ...
 Stoletja in stoletja ...
 roke ...
 torej, ...
 vam ...
 Vse g ...
 Prazn ...
 razvoj ...
 senca ...

Smaragdni ibis zanesljivo vlada,
 saj požvižgavanje na vrhu piramide
 zapolnjuje planet z nežno lahkotnostjo.
 Kot da bi se velikanska kobra
 povzpenjala po modrih slapovih
 proti vladarski kroni mogočne reke.
 Na stropu ležeči puščavnik
 se spogleduje s svetim skarabejem.

* * *

Mošk ...
 napol ...
 kot m ...
 po fl ...
 priha ...
 rdeča ...
 Evis ...
 a Člo ...
 in mab ...

Plešaste vohunke v oranžnih hlačkah
 se spuščajo v prepovedano igro
 z božjastno lepimi nunami, o.
 Kot bi se smaragdni govnač
 skrivaj povzpel v sončno barko
 in potunkal poštno znamko v kis.
 Zato ministrski predsedniki niso
 svobodni misleci širokih pogledov.

* * *

prča ...
 kati ...
 odpr ...

Izpiljen izobčenec pogrkuje
 in nasmejan pogrebnik nepoučeno
 ukazuje gumijastim ščurkom.
 Kakor beseda, ki ni beseda,
 saj karikatura jamskega človeka
 žgečka enosmerne dvoživke
 in vzburja mladotne nimfomanke.
 Orgazmična pojedina se bliža.

Po cel ...
 poldne ...
 narod ...
 roka, ...
 Koni ...
 lipo ...
 polil ...
 Tuga ...
 ki se ...
 in op ...
 Naru ...
 ko se ...

Avtor je za knjigo *Raztegljiva tetovaža*, iz katere so vzete pričujoče pesmi, dobil letošnjo nagrado Goran.